

ΕΙΣ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ.
ΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΙ Μ....

Ὦ! διατί μέ τῇ λύπῃ γιομάτο
Θαμπυράς τὰς ἀκτῖνας, φεγγάρι,
Εἰς τὰ ὄμματα μου τώρα διαχύνεις;
Ποῦνε, ποῦνε ἡ προτέρα σου χάρι;

Εἶν' τὸ φῶς σου μυστήριον κρυμμένο
Ἐπ' οὐρανοῦ τ' ἀνεξέταστο δῶμα,
Τώρα μοιάζει μέ σένα ἡ ψυχή μου·
Μὴ γελάσης, φεγγάρι μ', ἀκόμα.

Ὅταν ἡ αὔρα μονάχη τῶν μύρτων,
Καὶ τῶν ῥόδων τὰ φύλλα σαλεύῃ·

Εἶν' μυστήριον καὶ σένα, φεγγάρι,
Ἐρωτῶ νὰ μοῦ πῆς τί γυρεύεις.

Δὲν μιλεῖς, μέ κυττᾶς πικραμένο,
Ἐννοεῖς τὴν καρδιά μου τί θέλει;
Εἶν' ὁ ἔρωτ' τῶν ῥόδων, τῶν μύρτων
Κι' αὐτ' ἡ φύσις τὸν κόσμον τὸν στέλλει;

Πλὴν ἡ αὔρα, οἱ μύρτοι, τὰ ῥόδα
Εὐωδιάζουν, τὸν κόσμον στολίζουν·
Ἡ ψυχὴ καὶ τὸ ὄμματι τοὺς λείπει,
Ἀγαπῶνται, δι' αὐτὸ παιγνιδίζουν.

Μόν' ἐκείνη δὲν εἶδε, φεγγάρι,
Τὴν κρυφὴ τῶν ἀψύχων καρδιά,
Ὦ! μιὰ χάρι ζητῶ ἀπὸ σένα
Ὅταν ἔλθῃ νὰ ἰδῇ τὴν ἐρμιά,

Ῥίψε, Ῥίψε ἔς αὐτὴν τὰς ἀκτῖνας,
Κάμε ὥστε νὰ νοιώσῃ τὴν φύσιν,
Τὴν ἀγάπην τῶν ῥόδων, τῶν μύρτων,
Μήπως τότε κ' ἐμέν' ἀγαπήσῃ.

Ζακόνθω, κατὰ Ἰούλιον 1869.

Ἀνδρέας Π. Βλαχοχρίστος.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ ΙΔ'. φυλλαδίου αἰνίγματος.

Κανάρης

Τὴν λύσιν ἀπέστειλαν ἡμῖν οἱ κ.κ. Α. Ρούκης καὶ Κ. Σπυρίδης Καστελλορρίζιος.

ΣΕΣ

ΕΓΑΓΓΕΛΙΟΣ ΧΑΝΟΣ.

Εἰς τὸν πρῶτον ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ πέμψοντα ἡμῖν τὴν λύσιν τοῦ ἀνω γρίφου, δωρηθήσεται ὁ «Φαέθων», ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωάννου Καμπούρογλου.